

LADY WILKINSON OG FRÁSÖGNIN

Ég var í þann mund að kveðja og fara þegar hún stöðvaði mig með einni lokasveiflu halans.

„Ætlaðu virkilega að skilja við mig svona?

Hvenær sé ég þig aftur?

Vertu kyrr og talaðu við mig.

Þú munt ekki sjá eftir því.

Því lofar Maggy.“

Fríáætlunin mín var einföld.

Tveir dagar.

Næsta kvöld átti ég að fljúga aftur til Ítalíu.

En öldruð aðalskona kallaði á mig frá London, og ég, hálfblóðs Kalabríumaður, gat ekki látið sem ég heyrði ekki í henni.

„Hversu miklum tíma viltu að ég verji með þér?“

Augu hennar galopnuðust.

Um stund leit hún út fyrir að hafa ekki heyrt rétt.

Eins og hún hefði misskilið mig.

En nei.

Það var raunverulega ég sem talaði.

Og hún, ensk kona vopnuð reynslu og blessuð algjörum skýrleika í hugsun, sá tækifærið samstundis.

Brosandi svaraði hún:

„Heila ævi.“

Í hvert sinn sem kona einhvers staðar í heiminum segir:

„Þú munt ekki sjá eftir því,“

þýðir það að hún á þegar eina eða fleiri óvæntar upptakur sem bíða þín.

Það lærði ég á lífsleiðinni, í fjölmenningslegri reynslu minni.

Konurnar sem ég kynntist voru aldrei tala.

Þær voru einfaldlega uppruni heimsins sem ég tilheyrði.

Ég ætlaði að fara aftur á hótelið og láta vita af nýju brottfararáætluninni minni.

Ég myndi gefa henni fimm daga.

Það var það minnsta sem ég gat boðið.

Áður en hún slepti mér stöðvaði hún mig þó aftur og sagði:

„Konan sem þú kallar móður í dag er vinkona mín.

Við börðumst í sama stríðinu.

Örlögin báru okkur að lokum í ólíkar áttir, en hvorug okkar leyfði sér nokkurn tíma að gleyma.

Virðingin var raunveruleg.

Virðingin var gagnkvæm.“

Svo leit hún á mig með rólegri vissu þess sem hefur þegar lifað mörg líf og bar hljóðlega fram orðin sem breyttu öllu:

„Velkominn, frændi.“

Ferdinando